

Arrest

nr. 154 282 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Gudermes, Tsjetsjenië. In 2000, 2001 verliet uw zoon D. I. (...) (OV (...)) Tsjetsjenië. Hij werkte als arts en verzorgde tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog onpartijdig gewonde personen. Doordat hij geen onderscheid maakte tussen rebellen en gewone mensen kwam hij in de problemen. Gevolg was dat hij plots moest vertrekken. Uw zoon D. I'. (...) (OV (...)), 18 jaar geworden, werd in 2003 - 2004 opgeroepen voor zijn legerdienst. U wou niet dat hij zijn dienstplicht vervulde in die periode en u stuurde hem weg. In de beginperiode na hun vertrek kwamen onbekenden informeren naar hen. Na enige tijd hielden deze bezoeken op.

U bent op een respectabele leeftijd, en volgens de Tsjetsjeense adat, komt het de zonen toe om voor hun moeder te zorgen. U wenst bij uw zonen te zijn. Uw zonen, actueel erkend als vluchteling/in het bezit van de Belgische nationaliteit en woonachtig in België, kunnen omwille van het verleden niet terugkeren naar Tsjetsjenië. Aldus besloten u en uw dochter D. L. (...) (OV (...)) om hen in België te vervoegen. Bovendien heeft uw dochter L. (...) epilepsie, en bij de regelmatige aanvallen die ze krijgt heeft ze hulp nodig. U vraagt zich af wat er met haar zou gebeuren indien u er niet meer bent.

In 2010 verlaat u samen met uw dochter L. (...), Gudermes (Tsjetsjenië) en reizen jullie naar Polen waar jullie asiel aanvragen. Daar uw zonen I. (...) en I'. (...) in België wonen, wachten jullie de asielprocedure niet af en in mei 2011 reizen jullie door naar België. Op 23 mei 2011 diende u en uw dochter L. (...) een eerste asielaanvraag in. De dienst Vreemdelingenzaken sluit deze asielprocedure af daar Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van jullie asielaanvraag. U en uw dochter L. (...) worden in de zomer van 2011 naar Polen gerepatrieerd. Daar verblijven jullie kort, enkel om de reis naar Tsjetsjenië te regelen. Jullie keren die zomer 2011 vrijwillig terug naar Gudermes. In Gudermes verblijven jullie op jullie propiska adres en regelen opnieuw het vertrek uit Tsjetsjenië. In december 2011 verlaten jullie Gudermes opnieuw en in januari 2012 komen jullie opnieuw in België toe.

U en uw dochter verblijven afwisselend bij uw zonen I. (...) en I'. (...). Met de hulp van een advocaat proberen uw zonen verblijfsdocumenten voor u en uw dochter te regelen. Regularisatieaanvragen op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 werden ingediend. De gezondheidstoestand van uw dochter, die in België medische behandeling ondergaat voor haar epilepsie, verbetert. Hierdoor wil zij graag het huis verlaten en rustig de omgeving verkennen. Daarom wou zij documenten in handen hebben. Op 22 september 2014 dienen u en uw dochter voor de tweede maal een asielaanvraag in. U gaf aan geen vrees te kennen bij een terugkeer. Uw dochter L. (...) merkte op dat ze van een tante vernam dat er mensen in burger vragen zijn komen stellen na jullie vertrek. Zij verwacht allerlei problemen bij terugkeer, mogelijks zouden ze haar in een psychiatrisch ziekenhuis opsluiten.

Ter staving van jullie tweede asielaanvraag leggen jullie jullie binnenlands paspoorten voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u en uw dochter L. (...) op 23/05/2011 reeds een eerste asielaanvraag indienden. Daar Polen, volgens de zogenaamde Dublin II Verordening, verantwoordelijk was voor de behandeling ten gronde van jullie asielverzoek en Polen akkoord gingen met een overname werden jullie naar Polen gerepatrieerd in de zomer van 2011. Jullie verkozen echter om naar Rusland, Gudermes terug te keren in plaats van de asielprocedure in Polen te doorlopen. Deze vrijwillige terugkeer is een indicatie dat jullie geen ernstige vrees hebben ten opzichte van uw land van herkomst, wat u ten andere ook bevestigt (CGVS Z. (...) p. 13).

Voorts gaven zowel u als uw dochter aan geen problemen in Tsjetsjenië te hebben gekend die jullie er toe brachten de herkomstregio te ontvluchten (CGVS Z. (...) p. 13, L. (...) p. 12).

Verder moet opgemerkt worden dat jullie in januari 2012 opnieuw in België zijn toegekomen en dat jullie sinds dan verblijven bij uw zonen. Uw zonen ondernamen pogingen om jullie verblijfsstatuut in België te regulariseren. Pas op 22 september 2014 dienden u en uw dochter L. (...) een nieuwe asielaanvraag in. Jullie kunnen geen verschoonbare reden geven voor deze laattijdige asielaanvraag. Uw dochter L. (...) liet verstaan dat het nodig was om de nodige papieren te verkrijgen gezien zij naar buiten wenste te gaan (CGVS L. (...) p. 9, 10 ; CGVS Z. (...) p. 11), maar deze reden heeft geen relatie met een eventuele vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

Aangaande de motieven die u en uw dochter L. (...) opgeven voor deze huidige tweede asielaanvraag – U bent op leeftijd en u wilt, zoals de traditie het voorschrijft, bij uw zonen zijn (CGVS Z. (...) p. 8, 12, 13: L. (...) p. 6, 11) –, moet vastgesteld worden dat deze door u aangehaalde motieven van louter familiale

aard, geen bedreiging inhouden voor jullie leven of fysieke integriteit, en vreemd zijn aan asiel. Zij vallen aldus buiten de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal. Voor deze zaken dient u een beroep te doen op de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwetgeving.

Uw dochter verklaarde bij een terugkeer allerlei problemen te verwachten en zij maakt melding van personen die na jullie vertrek zijn komen vragen achter jullie, en haalt een vrees aan om in een psychiatrisch ziekenhuis te worden opgesloten (CGVS L. (...) p. 11). Betreffende de bezoeken na jullie vertrek waarover uw dochter spreekt, moet opgemerkt worden dat het niet onlogisch is dat de autoriteiten informeren naar jullie nieuwe verblijfplaatsen en de achterliggende redenen voor het vertrek uit jullie woning. Echter dit houdt geen vervolging in, en evenmin zijn dit indicaties dat dit voor jullie bij terugkeer ernstige problemen zou inhouden. Nergens in uw verklaringen of in de deze van uw dochter zijn er aanwijzingen dat uw dochter (of u) omwille van jullie vertrek persoonlijke problemen zouden krijgen. Dit wordt bovendien bevestigd daar jullie reeds in de zomer van 2011 vrijwillig terugkeerden en verklaarden geen problemen te hebben gekend in jullie land van herkomst (CGVS Z. (...) p. 13, L. (...) p. 12).

Met betrekking tot de vrees van uw dochter bij terugkeer te worden opgesloten in een psychiatrisch ziekenhuis omwille van haar epilepsie (CGVS L. (...) p. 11, 13), moet opgemerkt worden dat deze vrees louter van medische aard is. Zij verklaart dat ze hier met medicatie een betere behandeling krijgt voor haar psycho-medische problemen. Er dient te worden opgemerkt dat de ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

De toekenning van het statuut van vluchteling aan uw zonen D. I. (...) (OV (...)) en D. I'. (...) (OV (...)) meer dan 10 jaar geleden, wijzigt niets aan deze appreciatie. De toekenning van dit statuut gebuerde op basis van individuele motieven en op basis van de toenmalige politieke en militaire situatie. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie omwille van uw zonen problemen hebben gekend, en actueel een risico lopen problemen te kennen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door jullie, in het kader van jullie huidige tweede asielaanvraag, neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en dat van uw dochter bevatten persoonsgegevens die niet betwist worden.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de tweede asielaanvraag van uw dochter D. L. (...) (OV (...)) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*. In een derde en laatste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 *juncto* 13 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het *“fair play-beginsel”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en het *“fair play-beginsel”* zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling en beginsel. Deze onderdelen van het tweede en derde middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen evenmin aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. Verzoekende partijen opperen dat de bemerking van verwerende partij dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij omwille van hun zonen/broers problemen hebben gekend, en actueel een risico lopen problemen te kennen, genuanceerd dient te worden. Vooreerst verwijzen verzoekende partijen naar een brief van hun zonen/broers in verband met de problemen van verzoekende partijen indien zij zouden terugkeren naar Tsjetsjenië, die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 4). Daarnaast voeren verzoekende partijen aan dat zij dermate bang zijn voor het lot van hun familieleden die zich nog in hun land van herkomst bevinden, dat zij geenszins in alle openheid hun verhaal durfden te doen. Dit wordt vervolgens door verwerende partij verkeerd geïnterpreteerd als dat er geen problemen zouden zijn geweest en zullen zijn, terwijl in werkelijkheid deze problemen dermate groot zijn dat er in hoofde van verzoekende partijen een zodanige angst bestaat om hierover te vertellen. Verzoekende partijen menen dan ook *“Dat gezien deze achtergrondinformatie enerzijds en het feit dat hun zonen/broers in het verleden wél in alle eerlijkheid en openheid de problemen die zij hadden*

vertelden en op deze basis het statuut van erkend politiek vluchteling bekwamen, noopt tot een grote voorzichtigheid bij de behandeling van de aanvraag van verzoeksters, en waarbij niet zomaar tot afwijzing kan overgegaan worden op basis van een analyse van hetgeen gesteld geworden is in de interviews, doch tevens rekening dient gehouden te worden met de achterliggende problematiek.”. Volgens verzoekende partijen dient verwerende partij minstens “op alle mogelijke manieren” na te gaan of de problemen van hun zonen/broers geen gevolgen hebben voor verzoekende partijen zelf, en dit in overeenstemming met de algemeen beschikbare informatie over het land van herkomst en de gekende informatie uit de verklaringen van zowel verzoekende partijen als deze van hun zonen/broers, “*waarbij het overduidelijk is dat deze problemen wel degelijk aanwezig zijn en brandend actueel, waarbij nog in december 2014 en zelfs tot op heden zware repressie door de overheid aan de orde is in het land van herkomst*”.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Aan de zonen/broers van verzoekende partijen werd meer dan tien jaar geleden het statuut van vluchteling toegekend. De toekenning van dit statuut gebeurde op basis van individuele motieven en op basis van de toenmalige politieke en militaire situatie. Nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij omwille van hun zonen/broers problemen hebben gekend en actueel een risico lopen problemen te kennen. Waar zij in hun verzoekschrift lijken aan te geven dat zij wel degelijk problemen hebben gekend omwille van hun zonen/broers, maar dat zij hierover niet durfden te spreken tijdens hun gehoor, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Van verzoekende partijen mag dan ook verwacht worden dat zij duidelijke en volledige antwoorden geven op de vragen die hen gesteld worden om zo een correcte inschatting te kunnen maken van alle elementen van hun asielrelaas. Evenmin halen zij in hun verzoekschrift de concrete problemen aan die zij dan zouden hebben gekend in hun land van herkomst. Zij maken het dan ook onmogelijk om een appreciatie te maken van hun asielrelaas. De Raad wijst er verder nog op dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf, behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Ten slotte stelt de Raad vast dat de brief van hun zonen/broers die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 4) evenmin aantoont dat verzoekende partijen omwille van hun zonen/broers problemen hebben gekend en/of actueel een risico lopen problemen te kennen. Waar in de brief wordt opgemerkt dat familieleden van vluchtelingen werden vervolgd door de Tsjetsjeense autoriteiten nadat autoriteiten van sommige Europese landen om informatie hadden verzocht bij de Tsjetsjeense autoriteiten, doch dat dergelijke verzoeken om informatie aan de Tsjetsjeense autoriteiten niet vanuit België komen, ziet de Raad niet hoe deze informatie van aard is aan te tonen dat verzoekende partijen problemen zullen kennen bij terugkeer naar hun land van herkomst, daar de schrijvers van de brief zelf stellen dat dergelijke verzoeken om informatie aan de Tsjetsjeense autoriteiten niet vanuit België komen. Verder wordt in de brief nog verwezen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, stellende dat de “*volledige afwezigheid van rechten en vrijheden (...) een feit (is)*” en dat “*Iedereen die het waagt om iets over het onrecht in het land te zeggen (...) vervolgd (wordt)*”. Dergelijke loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Ten slotte wordt in de brief nog melding gemaakt van geheugen- en concentratieproblemen in hoofde van tweede verzoekende partij ten gevolge van de medicatie die zij dient te nemen voor haar medische problemen, waarbij opgemerkt wordt dat tweede verzoekende partij niet in staat is zich de gebeurtenissen van drie of vier jaar geleden te herinneren. De Raad stelt echter vast dat geen medisch attest wordt aangebracht waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij ingevolge het nemen van bepaalde medicatie dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn zich eventuele problemen in haar land van herkomst te herinneren. Bovendien werd evenmin door eerste verzoekende partij enige problemen aangehaald die zij zouden hebben gekend in Tsjetsjenië omwille van haar zonen. Ten slotte dient nog te worden gewezen op het feit dat verzoekende partijen reeds vrijwillig terugkeerden naar hun land van

herkomst wat niet wijst op een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade.

2.2.5.1. Verzoekende partijen benadrukken dat zij hebben verklaard dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar hen en dat zij in het land van herkomst reeds problemen hebben ondervonden en na hun terugkeer nog problemen zullen ondervinden. Zij wijzen erop dat *“de recente gebeurtenissen in Tsjetsjenië en het steeds repressievere beleid van de president Kadyrovantonen dat er wel degelijk groot gevaar bestaat voor verzoeksters in het geval van terugkeer”*. Verder stellen zij nog dat er zelfs in hoofde van hun familieleden een voortdurend gevaar is dat ook zij worden aangepakt door de autoriteiten. Verzoekende partijen bemerken dat op 4 december 2014 nog *“een groot incident plaatsvond waarna dan familieleden van betrokkenen hun huis werd vernield, en toen hierover in de media werd bericht door Memorial, vervolgens ook Memorial werd aangepakt in die zin dat hun verdere werking onmogelijk werd gemaakt”*.

2.2.5.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat de autoriteiten van hun land van herkomst nog steeds op zoek zijn naar hen, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat desbetreffend door verwerende partij in de bestreden beslissingen werd gemotiveerd dat het niet onlogisch is dat de autoriteiten informeren naar hun nieuwe verblijfplaatsen en de achterliggende redenen voor het vertrek uit hun woning, dat dit geen vervolging inhoudt en dat er evenmin indicaties zijn dat dit voor hen bij terugkeer ernstige problemen zou inhouden. De loutere herhaling van verzoekende partijen van hun verklaring dat de autoriteiten na hun vertrek zijn komen vragen achter hen en dat zij na hun terugkeer nog problemen zullen ondervinden is niet van aard om desbetreffend motief van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven in de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Verder wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven.

Daar waar verzoekende partijen bemerken dat op 4 december 2014 nog *“een groot incident plaatsvond waarna dan familieleden van betrokkenen hun huis werd vernield, en toen hierover in de media werd bericht door Memorial, vervolgens ook Memorial werd aangepakt in die zin dat hun verdere werking onmogelijk werd gemaakt”*, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

De Raad benadrukt nog dat door verwerende partij in de bestreden beslissingen gemotiveerd wordt dat uit de verklaringen van verzoekende partijen duidelijk is gebleken dat zij geen ernstige vrees hebben ten opzichte van hun land van herkomst, daar zij in de zomer van 2011 vrijwillig terugkeerden naar Rusland, daar verzoekende partijen aangaven geen problemen in Tsjetsjenië te hebben gekend die hen er toe brachten de herkomstregio te ontvluchten, daar zij, hoewel zij reeds in januari 2012 opnieuw in België zijn toegekomen, pas op 22 september 2014 een nieuwe asielaanvraag indienden, daar de motieven die verzoekende partijen opgeven voor hun tweede asielaanvraag vreemd zijn aan asiel, daar er nergens in de verklaringen van verzoekende partijen aanwijzingen zijn dat zij omwille van hun vertrek persoonlijke problemen zouden krijgen bij terugkeer naar hun land van herkomst, daar de vrees van tweede verzoekende partij bij terugkeer te worden opgesloten in een psychiatrisch ziekenhuis omwille van haar epilepsie louter van medische aard is en noch verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en daar nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij omwille van hun zonen/broers problemen hebben gekend en actueel een risico lopen problemen te kennen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partijen geen afdoende argumenten aanvoeren die van aard zijn desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten.

2.2.6. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonst dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet

betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen kaarten in dit verband aan dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en stellen dat de situatie aldaar ernstig en precair blijft, waardoor hun leven er dan ook ten zeerste in gevaar is. Verzoekende partijen wijzen op het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waarin gesteld wordt dat, betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de betrokkene zou worden teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “*Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie*” van 23 juni 2014 (administratief dossier Z.D., stuk 13, landeninformatie, deel 1; administratief dossier L. D., stuk 15, landeninformatie, deel 1), blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier Z.D., stukken 12 en 13; administratief dossier L. D., stukken 14 en 15) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 20 januari 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT